

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Bonis effectus, quos devotio erga sanctissimam Virginem producit
in animabus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Boni effectus, quos devotio erga Sanctissimam Virginem producit in animabus.

ARTICULUS V.

Ecce putas, quod Deus edificare volens primam Matrem omnium viventium, assumpserit os e Corpore primi hominis, ut ex eo formaret Corpus hujus sceminae? Ecce non sumpsit terram, sicut jam fecerat, ad formando Corpus viri? Et unde est, quod, postquam abstulit unam e costis e corpore viri, in hujus locum substituerit solummodò carnem? Et replevit carnem pro eâ: Nonne reddere ipsi poterat aliud quoddam os pro eo, quod illi abstulerat? Quodnam est hoc mysterium? Offibus fortitudo est & firmitas, nonnisi infirmitas & debilitas carni? Quâlis permutatio, quæ tam inæqualis videtur & iniqua? Vir confert fortitudinem suam sceminae, & in hujus vicem non accipit nisi infirmitatem.

Tertullianus asserit, quod Deus Creator producens Adam, primum hominem, meditatus fuerit JESUM Christum, secundum Adam: *Christus meditabatur homo futurus.* Bene igitur complere possumus institutam comparationem & dicere, quod producens primam sceminam, quam dedit Adæ in adjutorium ipsi simile, meditatus fuerit

Sanctissimam Virginem, quam velut adjutorium simile dare voluit Adæ secundo. Id, quod accidit in opere creationis, figura erat & prophetia illius, quod implendum fuerat in magno mysterio Incarnationis, pro Redemptione hominum.

Ibi videbatur primus homo dare sceminae ossa sua & fortitudinem suam, ut esset idonea ad adjuvandum se in adimplendo populis mundo, dum ipse in hujus vicem non accipit nisi carnem & infirmitatem: Hic videtur secundus Adam JESUS Christus, induere Sanctissimam Virginem virtute suâ divinâ, ad cooperandum cum ipso, magno sanè negotio, procurandæ saluti omnium electorum, non aliud nisi carnem & infirmitatem in hujus locum recipiens ab ipsa. Quid magis est admirabile, aspiceret infirmitatem humanam, quam Deus Omnipotens recipit à Sanctissimâ Virgine, vel aspiceret potentiam divinam, quam recipit Sanctissima Virgo in permutationem ab Omnipotente Deo? Utrumque pari quasi ratione videtur incomprehensibile: Sed utrumque erat necessarium, ut nimirum secundus Adam haberet adjutori-

F f f f 3

um

Adam de
ora in
Creatione
faciunt si-
gna JESU
Christi, &
Sanctissi-
mæ Virgini-
is.

um sibi simile, & ambo essent velut Pater & Mater, longe hujus & numerosæ posteritatis omnium electorum.

Relinquamus modò infirmitatem carnis humanæ, quam secundus Adam recepit à secundâ Eva, & consideremus solummodò stupendum prodigium, aspiciendo esse & robur viri, data femine; id est, potentiam infinitam DEI datam & collatam Sanctissimæ Virgini, ut utatur illa in favorem eorum, quos aspicit, quosque amat suos velut filios: Et in hoc aspicias inestimabilem omnium eorum, qui erga ipsam devoti sunt; felicitatem.

Exod. 17.
v. 6.

Magnum
miraculum
in deserto.

Revoca in memoriam, quod exaratum est in exodo. Filij Israël faciebant iter per desertum, & pergebant in terram promissionis sub directione Moyſis, qui cum in itinere maximam tolerarent sitim, Deus Moyſi præcipiebat, ut loqueretur ad aliquam petram, ipsique præriperet, ut daret aquam infelici huic populo: Moyſes non contentus ad petram loqui, suâ ipsam percussit Virgâ; Et ipsa abundantissimas profundere cepit aquas. Ecce tibi ingens miraculum; sed apparuit posthæc id longè adhuc majus, eòquod hæc aquam nunquam fuerit exsiccata, ipsisque deluerit nunquam in toto itinere, quod protractum tamen fuerat ad quadraginta annos omninò integros: Adhæc prodigi-

osissimum hoc apparuit miraculum, quod, cum ipsi peregrini fuerint, sapiusque coacti mutare locum, hæc aqua ubivis fuerit ipsos secuta.

Sive petra, quæ aquæ hujus fons fuerat & scaturigo, ambulaverit post ipsos, velut quidam amonæ præfectus, qui fideliter sequitur exercitum, quocunque vadat; videtur dixisse hoc Sanctus Paulus in primâ ad Corinthios: *Consequente eos petra*; Petra, inquit, ambulabat post eos: Sive aqua sola, mediante alio quodam prodigio, quod non minus fuisset stupendum, secuta fuerit ipsos ubivis, quamdiu suum prosequerentur iter, tranquillè modò fluens in motem annis per campum planum, modò flexuosè decurrens cum murmure inter petras, modò cum impetu torrentis insilat se præcipitans in valles, modò suam contra naturam iterum ascendens, suâque super montes prosequens cursum, & ubique ad bibendum crystallinam offerens aquam in magnâ abundantia, ad resocillandum integrum, eundemque numerosissimum exercitum, totumque ipsius comitatum, ita ut nunquam defuerit ipsis aqua, quamdiu ambularent per desertum. Quis dissidebitur, hæc esse prodigia continuâ omnium sæculorum digna admiratione? Nihilominus nonnisi figuræ hæc erant, quarum nos possidemus veritatem, quæ
spe

sine comparatione magis est stupenda.

Filij Israël representabant id, quod nos sumus: Desertum, per quod faciebant iter ut pervenirent ad terram promissionis, erat figura lacrymosa hujus vallis, quae necessario perambulanda nobis est, antequam pertingat ad beatam illam terram viventium nobis promissam: Ipsi tolerabant sitim, nos toleramus longè vehementiorem, dum incessanter aestuamus nostrarum igne concupiscentiarum; Et aqua, quae necessaria ipsis erat, ne perirent, significabat gratiam, divinam hanc & omnino prodigiosam aquam, sine qua pereundum foret omnibus nobis: Tandem petra, quae dabat has aquas, manifesta figura erat JESU Christi, qui omnes gratias è sinu suo nobis effundit, uti luculentis verbis id explicat Sanctus Paulus: *Petra autem erat Christo.*

Sed nondum est satis; Ecce, quod maxime stupendum in miraculo: Quae ratione fieri poterat, ut aqua ubivis sequeretur ipsos, & nunquam deesset illis? Video bene, quod Moyses educat ipsam è petra virtute percutientis virgae; sed quis aperuit ipsi ubivis canalem, vel aqueductum quis praeparavit ipsi? Quis contulit ipsi cursum tam fidelem, tamque obsequiosum, ut continuo inquireret miserum hunc populum, ipsius potum propinaret in necessitate

suam? Quis impertitus est illi hanc inclinationem? Et cui tam singulariter debebant favorem, à quo conservatio dependebat vitae ipsorum?

Nonnulli Rabbini apud Lyranum & Genebrardum affirmant, quod concesserit DEUS favorem hunc meritis & precibus MARIE, sororis Moysis, & magni Sacerdotis Aaronis; Et ecce quomodo discurrant ad probandum, id, quod dicunt. Favor hic duravit quadraginta annis, quod totum fuit tempus, quo populus hic permansit in deserto; & quadraginta annis, postquam egressus est ex Aegypto, loquitur scriptura de morte illustris hujus feminae, MARIE inquam, quae soror erat magni Prophetae, magnique Sacerdotis: Et quanto magis mentionem facit, quod inceperit populus penuriam patii aquarum: Valde igitur veritati est consonum, concludant ipsi, procurasse illam, ipsisque conservasse ingens hoc beneficium aquarum in deserto.

Dicunt insuper ex antiqua traditione, quod haec petra, quae dabat aquas, quamque scriptura non vocat petram magnam, fuerit solummodo petra parva, vel lapis parvus, & admodum levis; quodque hanc petram portaverit MARIA quocunque locorum, afferens illam in sinu suo, quodque in necessitate aliud non fecerit, nisi quod sumpserit illam in manus suas,

Applicatio
hujus pro
digi.

Lyranus
n. 26. v. 6.
Genebrardus
in psal.
77. v. 16.

suas, & monstravit populo, sicque profuderit ipsa semper aquas in magnâ abundantia: Est liberum cuique credere, quidquid voluerit, traditioni Rabbiorum. Sed detegenda & demonstranda hic est veritas, sub hac abscondita figurâ.

Magna hæc potestas, quæ MARIA soror Moysis pollebat apud Deum, ad obtinendum populo aquas, quæ nunquam deficiebant, non erat, nisi tenuis adumbratio potestatis supremæ, quæ MARIA Mater Salvatoris semper valebat apud Filium suum Unigenitum, Redemptorem nostrum, ad obtinendum nobis ab ipso abundantiam gratiarum, nunquam nobis deficientium: Sequuntur illæ nos, quando etiam defleimus à rectâ obligationis nostræ semitâ; descendunt ad nos, usque ad abyssum profundissimarum miserationum nostrarum; currunt post nos usque in mediam lapidei cordis nostri duritiem; unico verbo; misericordia nos semper prosequitur usque ad ultimum suspirium vitæ nostræ, juxta hanc vatis promissionem: *Et misericordia tua subsequetur me, omnibus diebus vitæ meæ.*

Psal. 12.
vers. 6.
Divina
MARIA
portans JE-
SUM Chri-
stum, te-
net fontem
gratiarum

Ad te, divina MARIA, Virgo Mater Redemptoris mei, ad te confugiendum est nobis: Tu circumfers in sinu tuo prodigiosam petram, quæ nobis dat aquas. Hæc petra est JESUS Christus, in-

exhaustus omnium gratiarum fons in sinu suo
& origo: Virginali tuo gremio Prov. 3.
consignavit DEUS Pater hunc: vers. 14.
quarum gratiæ fontem toto tem-
pore peregrinationis nostræ, ut
omnes mortales suos ad gremium
tuum convertant oculos, ad hauri-
endum ex eo omnes gratias sibi
necessarias, quamdiu viatores ca-
gerint in terris: *Deriventur fontes
tui foras, & in plateis aquas
tuas divide:* Diffluent fontes tui
extra te, O Mater Misericordiæ,
cùm non conserves eos, nisi ut
nostras consoleres necessitates:
Dispertire aquas tuas palam, cum
omnes, qui sitiunt illas, porrigant
ad te manus, & omnes sua tibi of-
ferant corda, velut totidem vasa
vacua, nihil aliud desiderantes,
nisi ut impleantur.

O quàm infelices sunt animæ,
quæ nullâ servantur egi: Sanctissi-
mam Virginem devotione? Quo-
ibant, ut inveniant gratiam apud
Dominum, cum nullam nisi ipsâ
mediante ulli velit impertiri: *Ni-
hil nos habere voluit, quod per ma-
nus MARIE non transiret.* O
quàm felices animæ ipsi verè de-
votæ! quid enim deesse ipsis po-
test, cum habeant thesauros aper-
tos, illòsque haurire possint cum
gaudio ex fontibus Salvatoris.
Ecce magnas prerogativas; Ec-
ce consolationes copiosas; Ecce
fiducias firmas ac solidas eorum
omnium, qui verè devoti sunt
Sanctissimæ Virgini.

ATU